

няколко слова.

Не след много време, малка трирема се откъсна от брега и за-
плува срещу течението нагоре. Синьо-зелените води плискаха и шумяха,
разбивайки се на снежна пяна в дървото на триремата. Едри капки
отпръскваха и мокреха пурпурната наметка на венценосеца, високите му
червени, кожени ботуши. Но той не обръщаше внимание на нищо наоколо
си, унесен в всепоглъщащия мисъл. Хубавото му, умно лице бе строго
и грижовно. Очите му, обикновено тъй лъчисти и топли, сега бяха за-
булени в горда недостъпност. Радваше ли се, тъгуваше ли – ^инекой не
можеше да каже... Народът, събран покрай брежието, го позна или
по-скоро отгатна с будно сърце кой е този, който стоеше изправен,
с вееща се алена наметка, закопчана връз лявото рамо, с богато ве-
зана със сърма туника и плосък самурен калпак, обнизан с бисери,
леко снишен на дясната вежда. И бурни приветствия разтърсиха възду-
ха. Ала от далечината се зачуха музика, тълпите се развълниваха,
струпаха се на куп, развяха се прапори и хоругви, цветя политнаха
връз шумящите води, плувнаха по течението надолу.

Иоан Асен усети как сърцето му бие с мощни удари, сякаш иска-
ше да разбие гърдите му. В далечината се зададе белият кораб. Анна
пристигаше.

В същия миг младата невеста за послед път се огледа в старинно-
то огледало от излъскан бронз, което бе останало вато скъп спомен
от майчиният ѝ род, поправи косите си, които надничаха като тъмни
ластовичи крила от двете страни над ушите ѝ, разтърси с детска ра-
дост главата си, за да усети как се залюляват до страните ѝ двете
редици бисер, които се спущаха от златния царски венец. Тя не бе
свикнала на тях. Защото преди малко се бе разделила завинаги със
своята моминска венгерска носия, с булото, което се прикрепя на
малката шапчица, около която се вие тясна диадема. Завинаги бе ос-
тавила своята дълга, бледорозова руба, светло-синята си диплеста